

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Verbum æternum eo incarnatur nomine, ut acquirat statum
merendi pro nobis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

sione propriæ gloriæ Dei in omnem æternitatem, ipse judica, an opus hoc incomparabiliter majoris non sit ponderis illo altero. Verum est, thesauros bonitatis Dei esse inexhaustos, ipsumque complacere sibi, suis bene faciendo creaturis: verum est etiam, non solum omnia possibile esse Deo, sed etiam nihil Deo esse difficile. Tu desideras, ut ipsemet suppeditem tibi pretium infinitum, quod requiritur ad emendum tanti, quanti valet, regnum cœ-

lorum. Nimiùm te amo, quam ut in hoc dem tibi repulsam, nimiùmque sum potens, quam ut in hoc inveniam difficultatem: nihilominus ob tantam hujus operis Majestatem, in consilium vocabo Patrem meum. Audi bene, quid tractetur, & perspicies in hoc difficultates, quæ primâ fronte tibi videbuntur insuperabiles, essentque tales reipsâ, si minus sapientiæ, minus potentia, minusque haberem bonitatis.

ARGUMENTUM.

Verbum æternum eo Incarnatur nomine, ut acquirat statum merendi pro nobis.

ARTICULUS I.

Verbum æternum non potest mereri in sua divinitate.

AUxiliabor, inquit Verbum æternum, & succurram indigentia hujus hominis; formatus is est ad nostram imaginem, est ipsi capacitas possidendi bonum infinitum, id habendi experitur desideria in sua anima, sed desideria immensa in sua latitudine, æterna in sua duratione, & nunquam finienda. Si magno hoc delusa & frustrata fuerit desiderio, æternum erit misera & infelix, sed cum creata non fuerit, ut misera sit, suppeditabo illi infiniti merita pretii, quibus tanti, quanti valet, emere possit regnum cœlorum.

Sed unde desumes hæc merita? respondet Deus Pater; cum

horum habeas nulla? Meritum est opus dignum retributione. Prò quàm posses recipere retributionem, qui es Deus! meritum est res, quæ non convenit nisi alicui inferiori & subdito: obedire enim hic debet voluntati alicujus se majoris, illique servire juxta ipsius arbitrium, ut reddat se dignum aliquâ retributione? sed tu non es nec meus subditus, nec meus servus in statu, quem tenes, sed in omnibus es mihi æqualis; mereri igitur non potes, & consequenter nec dare merita hominibus.

Verum est, respondet Verbum adorandum, quod, cum æqualis tibi sim in omnibus, obtemperare tibi

Zzzz

tibi

Oportuit Fi-
lium Dei fieri
ipsum servum,
ut mereri pos-
set.

tibi non valeam, nec aliquid a-
pud te mereri. Sed ideo inferio-
rem tibi me faciam, fiam homo;
& in hoc statu ero subditus tuus,
& servus tuus; faciam omnes vo-
luntates tuas, tam exacta tamq;
perfecta cum obedientia, ut tibi
placiterus, pariturus tibi sim vo-
luptatem; tuque judicaturus ope-
ra mea mereri retributionem; sic
habebo merita, & hæc merita
erunt infinita, quia cum actiones
meæ procedant à Persona Divi-
na, habebunt dignitatem propor-
tionatam Personæ se facienti; &
hæc Persona cum infinita sit, nihil
facere potest, quod non sit digni-
tatis infinitæ, meriti infiniti.

Deus Pater
recompensa-
re non posse
merita Filii
sui, in perso-
na ipsius.

O quam dignum habebō ser-
vum in Persona tua! dicit Deus
Pater. Ergo & meus servus eris &
mihi æqualis: velut servus meus
poteris mereri; & velut æqualis
meus mereberis ratione infinita.
Sed quomodo dignam merce-
dem dare poterō tali servo? Nihil
video, quod dare ipsi possim, ut
retribuam, in quantum meretur:
siquidem, si extra me circumspi-
ciam, quando dederō tibi omnia,
quæ creata sunt, hæc omnia tanti
non existunt valoris, quanti ser-
vorum tuorum unicum, eod-
quod hæc infinitam non consti-
tuant retributionem; & quando
exhaurirem nihilum, ad trahen-
dum ex eo omnes creaturas, quas
extrahere possem virtute Omni-
potentis brachii mei, nihil inveni-

rem tibi, quod adæquare posset in-
finitorum tuorum meritorum
magnitudinem. Quærendum er-
gō mihi foret intra memetipsum,
ex quo dignam tibi facere possem
retributionem; & quid tibi nisi
meam donare poterō divinitate?
Sed hæc jam habes; est tua sicut
mea, quia nobis communis est.

Viden, quousque me redigas,
quo in statu me colloques. Ecce te
modò æqualem mihi in omni-
bus, & in hoc statu mereri nihil
potes, eodquod nimia lis magnitu-
dinis & excellentiæ; & quando
meus futurus es inferior, mereberis
infinita ratione, per tuam obe-
dientiam, eodquod, cum eris meus
subditus, non desinas esse mihi æ-
qualis; retributionem autem æ-
qualem meritis ejus, qui æqualis
mihi est, dare non possum. Quid
faciam igitur, si hoc arripias me-
dium? an omnia tua sine retri-
butione relinquam merita? Hoc
foret injustum, an juxta eorum
retribuam illa magnitudinem?
Hoc meæ transcendit robur po-
tentia.

Novi hoc, respondet Verbum Jesus Christus non est meri-
tus pro se, sed
pro homini-
bus.
æternum. Verum non cupio me-
reri pro me; & quamvis, cum
mea merita sint infinita, nulli nisi
mihi soli convenient, non tamen
servabo ea pro me: quod enim
retributionis genus dari mihi po-
terit, quidve amplius habere po-
terō, quam quod possideo? Me-
reri ergo desidero pro homine,
qui

qui pauper eſt, ſubſtituam ipſum pro me, ut meorum recipiat ſtipendium ſervitorum; eſt cognatus meus, eſt frater meus, amo illum, bene faciam illi; quidquid fuero promeritus, illi tribue; ſatisfactum mihi credam, ſi meritum, quæ acquiſivero, acceperit retributionem; hinc nihil faciam pro me, nec pro commo-
meo, ſed omnia pro ipſo & ipſius emolumento.

Itane: Eoſque amas ipſum, ut donare ipſi velis omnes labores tuos, omnia merita tua, quin reſervare quidquam velis pro te, ſicut faceret infelix aliquod mancipium, miſer aliquis verna, qui non laborat pro te, ſed pro Domino ſuo, quique pro ſe lucratur nihil, niſi quod frangatur labore, conſumatur fatigatione. Sed mancipium id facit ex neceſſitate pro aliquo ſe majore; & tu id facis ex pura bonitate pro aliquo inferiore, infinita ratione minore te. O quanto flagras ipſius amore! o quantis titulis obſtringitur is tibi! o quam grati tibi debet ſignificationem animi! Ah! quid facere poterit, ut oſtendat tibi, ſe non eſſe ingratum? Quid pro tantis retribuere poterit beneficiis? Nihil, nec minimum unquam exſpecto me recepturum ab ipſo. Novi ex adverſo, ipſum tam fore ingratum, ut minoris æſtimaturus ſit infinitum meritum meorum theſaurum, quem largior

ipſi, quam tenue lucellum temporale. Novi, ipſum non ſolum non cogitaturum de me, meque velut ignotum daturum oblivioni; ſed facturum deterius, me contemnendo, meque leviſſimâ ex cauſa offendendo graviſſimè.

Et his omnibus non obſtantibus fieri vis ſervus amore ipſius, ut merearis pro illo, & non labores niſi pro illo, & ipſi des dono omnia tua bona, ac ſi is eſſet æqualis tibi, vel etiam Dominus tuus, tūque ipſi pluribus nominibus eſſes obſtriectus: o bonitas! bonitas infinita! o abundantia amoris & miſericordiæ! ut quid non æſtimaris? ut quid non rapis in admirationem homines? an noſſe te quis poteſt & non amare ex tota anima ſua?

Verum hæc non ſunt omnia, Jeſus Chriſtus reſumit Deus Pater, alloquendo velut beatus & comprehenſor non poteſt mereri, Filium ſuum Unigenitum; obtinebis quidem ſtatum & capacitatem merendi, quando eris me inferior, factus homo; ſed hæc non ſola eſt conditio neceſſaria. Oportet eſſe viatorem, ut mereri quis poſſit & tu ſemper es comprehenſor; id eſt, oportet eſſe in eodem ſtatu hominum mortaliū, qui tranſigunt ſuam vitam, velut continuam peregrinationem in terra, nunquam non tendentes & contendentes, ut patriam ſuam aſſequantur cœleſtem, ſed nondum adhuc beati. Ecce quid dicatur eſſe viatorem; oportet eſſe

Zzzz 2

in

in hoc statu, ut merendi quis habeat facultatem; nam ab instanti, quo beati sunt, nil amplius merentur de novo. Sed tu semper beatus eris à primo instanti vitæ tuæ, quia in instanti, quo creabitur anima tua, videbit Deum; & hoc ipsi debebitur ex justitiâ, quia ipsa erit anima proprii Filii Dei. Quomodo igitur mereberis, cum nec unicum futurum sit instans vitæ tuæ, quo non semper Beatus sis & comprehensor.

Merebor cunctis momentis vitæ meæ, respondet Verbum æternum, quia benè conjungere non vero duos simul status Viatoris & Comprehenforis, non minùs, quàm unitas servabo duas naturas, divinam & humanam, id est, omnia & nihil, in mea Persona. Dividam me igitur inter ambos, ita ut anima mea futura sit beata, & permanfurum Corpus meum instatu simplicis viatoris, passibile & mortale: quin & faciam divisionem animæ meæ inter statum utrûmque, Comprehenforis & Viatoris; pars superior fruatur Visione Dei, & erit beata, hæcque merebitur nihil: & inferior erit subjecta passioni, & permanebit capax tristitiæ, timoris, angoris, fastidii, & omnium afflictionum interiorum & spiritualium; hæc merebitur. Siquidem voluntas mea libera, quæ communis erit utrique statui, Comprehenforis & Viatoris, dividet se quoque in-

ter utrûmque, ita ut ex parte beatitudinis necessitanda sit, nullamque habitura facultatem merendi; & ex parte afflictionum Corporis & animæ, futura sit libera & habitura merendi facultatem.

Quando igitur mereri incipies, & quando id ipsum finies? Incipiam à primo instanti vitæ meæ mortalis, & non finiam nisi in instanti ultimo: Siquidem primus esse mei creati, & libertatis meæ humanæ usus, ubi primum illum accepero, erit, ut totum me ipsum impendam tibi, ô divine mi Pater, non solum, ut reddam tibi cuncta homagia, quæ debeo tibi ob novum hoc esse, quod dederis mihi; sed ut devoveam me tuæ justitiæ velut victimam, ut immoler in expiationem peccatorum mundi. Et dicam tibi ex timo cordis mei: Benè video, quod omnia sacrificia animalium, quæ oblata sunt tibi à creatione mundi, sufficientia non fuerint ad satisfaciendum tuæ justitiæ pro peccatis hominum; sed dedisti mihi corpus, quod tibi offero in sacrificio pro reparandis ex integro omnibus injuriis, quibus à cunctis affectus es peccatoribus. Et prima hæc mea voluntas sacrificandi totum me ipsum pro salute mundi, sufficet ad sanctificandos omnes homines, ed quod voluntas efficax accipiatur à te pro effectu ipso. Cum mereri inceperim à primo hoc instanti vitæ meæ,

Jesus Christus factus est Viator, ut pati & mereri posset.

Heb. 10.

Ingrediens mundum dicit &c. Inquã voluntate sanctificati sumus,

meæ, proſequar in omnibus aliis, ita ut nec unicum vacuum relinquam meritis, nec finiam prius niſi in extrema mortis luctâ exſpiraturus in Cruce & dicturus:

Joan. 19.

Consummatum eſt.

Sufficit pro
juſtitia, non
ſufficit pro
amore.

Ergo jam ſatiſfeceris à primo inſtanti vitæ tuæ mortalis, eod quod ſacrificium hoc voluntarium tui ipſius, cum ſit ſacrificiũ à Deo præſentatum & oblatum Deo (ubi victima æqualis infinitæ, quam honorat, majeltati) futurum ſit meriti & valoris infiniti. Hoc ergo ſufficit: reſpondet, ſufficit pro tuâ juſtitia: Nam hæc in toto ſuo rigore exigere plus non poteſt, quam reparationem infinitam: ſed hoc non ſufficit pro meo amore; hic namque vult copioſam & abundantiffimam fieri redemptionem. Et quando adjunxeris centenæ aut bis centenæ actiones ſanctiſſimas, quæ omnes infiniti erunt meriti, an hæc non ſufficiant? Ita, ſufficiunt pro tuâ juſtitia, ſed non pro meo amore; non vult hic tam anguſtis arctari limitibus.

Cur Jeſus
Chriſtus voluerit mereri
tam abundanter.

Et quando conſumpſeris quindecim, & viginti & triginta annos vitæ tuæ, abſque eo, quod dies noctesq; facias aliud, quam quod continuo merearis pro hominibus, omnia temporis tui momenta bonis replendo operibus, quorum unumquodque meriti erit infiniti; an nondum hæc omnia ſufficient? Immo ſufficient, &

ſufficient etiam ſuperabundanter pro tuâ juſtitia; ſed non ſufficient adhuc pro amore, quo feror erga homines: ſiquidem accumulare non ceſſabo merita infinita infinitis meritis ad componendum iſtis tam locupletem bonorum meorum theſaurum, ut abſolutè futurus ſit inexhauribilis, tunc ipſe, qui Deus es Omnipotens, ipſum ita exhaurire non poteris, quin remaneant ſemper infinita merita, quæ ſufficere poterunt infinitis hominibus, ad emendum tanti, quanti valet, regnum cælorum. Hinc nunquam agere & pati deſinam pro peccatoribus toto vitæ meæ ſpatio, nec unquam contentus ero, quoad dixerò moriens ex amore iſorum in Golgothæo vertice: *Consummatum eſt.*

Itane, amabilis mi Jeſu, itane, infinita ratione amabilis Salvator animæ meæ, hæc ratione adhibes & accipis ingratos homines? Quando ſic multiplicas bona tua opera, paſſiones tuas, merita tua, tantas agglomerans infinitates tantis bonorum infinitatibus, maniſeſtè intueor, hoc neceſſarium non eſſe ex parte Patris tui cæleſtis, nec ad ſatiſfaciendum ipſius juſtitia; actionum namque tuarum duntaxat unica plus quam ſufficiens foret ad hoc; nec ad demonſtrandum illi amorem tuum erga ipſum; hic enim non minus exploratus eſt ipſi, quam tibi; nec ad obſtringendum illum, ut amet

Jeſus Chriſtus
tanta non
pertulit, niſi
ut ſuo ſatis,
faceret amori.

Zzzz 3

te;

te; infinitâ enim charitate te amat ab æterno: luculenter etiam video, illa omnia necessaria non esse, nec fuisse pro te ipso; tu enim nec minimum ex illis trahis emolumentum, ad te magis & amplius locupletandum. Certum igitur est, id esse intuitu nostri, & ex amore erga nos, quod ita multiplicare volueris superabundantem hanc bonorum ac meritorum infinitorum abundantiam; quod ipsemet per os Apostoli tui asseruisti: *Ut ostenderet in sæculis supervenientibus abundantes divitias gratia Tua, in bonitate super nos in Christo Jesu.*

Ephes. 2. v. 7.

Ita, omnia hæc facta sunt ex amore erga nos; id est, ad ostendendum nobis infinitam amoris sui erga nos magnitudinem, & accendendum amore reciproco omnium corda hominum, quem si non responderent, omnium forent ingratiissimi & stupidissimi creaturarum. Siquidem idem est, ac si manifestissime dixisset nobis: Aspice, ô homo, & vide, an generosus sit animus & sincera voluntas, plena amoris, benevolentia ac bonitatis, quod ita sacrificaverim, totumque tradiderim me pro te & tua salute: centies milles & millie millies plura quam opus erat ad salvandum te feci, ad ostendendum tibi, quod meus erga te amor infinitâ ratione transcendat id omne, quod assequi posses cogitatione:

Efficax motivum ad amandum Deum.

Et tu ingrate, tam parvi me facis, ut non tantum procul ab sis ab eo, quod plura facias pro me ultra id, quod debes, sed ne gradum quidem moveas ultra id, quod maxima tua a te exigit obligatio! Nunquam non quaeris: an ad hoc obligatus sum? Nonne sufficit, si faciam hoc vel istud? ad plura non teneor: Et tu, quæ pro me facis, metiris singula, ut rescindas, quæcunque potes; tam modicum tibi est erga me bonæ voluntatis! Et si minimum quid ultra tuam facias obligationem, putas, quod habeas me tibi obligatum, meque tibi ex eo debere plurimum! ubi est ratio tua? ubi est mens tua? ubi gratitudo tua?

Quid dicas ad hæc? ubi sanæ mentis est homo, qui hanc veritatem attentè considerans non sumè confundatur, seque ipsum excretur intuendo abominandam suam erga eum ingratitude, erga quem tantam habet obligationem? Quis non erubescat, dum videt, se nihil facere, nisi cum fastidio, & sumâ cum negligentia, quasi timeret, ne nimium & plus æquo faciat? O Deus! an sic accipimus ipsum, sic agimus cum eo? Nonne devovenda forent nobis ex æquissima grati animi obligatione singula vitæ nostræ momenta pro Jesu Christo, qui cuncta vitæ suæ pro nobis consecravit instantia? Non dicam, quod minimum instans vitæ

Nihil facere volumus pro Jesu Christo, qui omnia fecit pro nobis.

Req
ber
quis
pos

vitaꝝ ipſius, quod donavit nobis, ad merendum pro nobis, majoris fit valoris ac pretii, quam omnis vita omnium ſimul hominum: conſideranti enim hoc penitiuſ, præ confuſione & pudore vix non foret moriendum. Sed ſi utrinque ambulandum foret pari paſſu, & comparanda forent mo-

menta cum momentis, ubi horæ ſunt vitaꝝ noſtræ, quas purè reddimus Jeſu Chriſto, pro omnibus diebus vitaꝝ ſuæ, quos donavit nobis? O vecors noſtra ingrati-tudo, quam es execranda! Sed revertamur ad conſiderandum, quam admirabili ratione vo-luerit mereri pro nobis.

ARGUMENTUM.

Jeſus Chriſtus, qui non erat liber ad peccandum, erat liber ad merendum.

ARTICULUS II.

AN igitur amplecti vis ſtatum merendi pro hominibus, & Jeſu Saluator peccatorum? In-comparabilis tua charitas te exſti-mulat, ut ſuppedites illis abundan-ter, unde emant regnum cælo-rum: Et hinc, cum æqualis ſis Deo Patri tuo, reddis te ipſo inferio-rem, ipſique ſubjectum, cumque beatus ſis ex juſtitia, reddiſte vo-luntarie miſerum ac infelicem, id eſt, paſſioni ſubjectum ac morta-lem velut hominum novilli-mum. Verùm hoc nondum ſuf-ficit, oportet eſſe liberum, ut me-riſti quis poſſit: omne enim, quod fit coacte vel ex inevitabili neceſſitate, nec meritum habet, nec demeritum. Jam tu liber non eris: ſiquidem indifferenter exten-dere non poteris manum ad igne vel ad aquam, id eſt, ad bonum vel ad malum, ſicut cæteri homi-num, cum impoſſibile futurum tibi ſit peccatum vel minimum:

coactus igitur eris ad faciendum bonum; ſi fueris coactus, non es liber; ſi liber non ſis, nihil habebis meriti in omnibus operibus tuis.

Sed quomodo liber non eſſem, reſpondet ad hoc Jeſus Chriſtus, edquòd, cum verè ſim homo, habiturus ſim voluntatem huma-nam & liberum arbitrium ejuſ-dem naturæ cum reliquis homi-nibus? Jam liberum arbitrium hominis non vult impelli coac-tione, nec ligari neceſſitate; aliàs deſtrueres illud, & faceres ex eo minus; quam hominem liberum; nam eſſet velut beſtia, ſi ipſum cogeres velut infelix manci-pium, ſi neceſſitate ipſum ligares. Dedit Deus ſpecioſum hoc homi-ni privilegium, quod ſemper conſervare vult ipſi, ipſumque illo à memine ſpoliari, ut faciat omnia ſua Opera, ſicut placuerit ipſi, non ſolum absque coactione, ſed etiam absque neceſſitate.

Ve-

Requitur li-
bertas, ut ali-
quis mereri
poſſit.